

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2014, č. j. DSH/6497/14, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2015, č. j. 17 A 56/2014 - 54,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2015, č. j. 17 A 56/2014 - 54, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 7. 2014, č. j. DSH/6497/14 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 3. 2014, sp. zn. PO 467/2014, přest. č. 12/2014/PD, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a byla mu uložena pokuta ve výši 1800 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální výši 1000 Kč. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 17. 12. 2013 v 9.30 hod. řídil na pozemní komunikaci před obcí Staňkov, ve směru jízdy od obce Hlohovčice, motorové vozidlo VW Transporter registrační značky X a nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, které Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 27. 2. 2015, č. j. 17 A 56/2014 – 54 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud shledal důvodnou námitku porušení § 58 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb.,

o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť policejní orgány neopatřily důležitý podklad pro přestupkové řízení – úřední záznam v souladu s citovaným ustanovením. K jeho sepsání došlo pouze formálně a s velkým časovým odstupem od zjištění přestupku (po cca měsíci a těsně před odevzdáním věci správnímu orgánu). Úřední záznam sepsaný policistkou K. (u něhož dokonce absentuje její podpis) neposkytuje žádné informace o zjištěných skutečnostech, které by nevyplývaly přímo z oznámení přestupku. Napadené rozhodnutí je tak rozporné s obsahem spisu, neboť se v něm uvádí, že policejní orgány sepsaly oznámení přestupku a poté „o podrobnostech silniční kontroly“ rovněž úřední záznam. Úřední záznam slouží k tomu, aby v něm policejní orgány mohly podrobně popsat okolnosti případu a k osvěžení paměti policistům při jejich pozdější svědecké výpovědi. Jen takový úřední záznam, který je sepsán bezprostředně po spáchání přestupku, splňuje požadavky stanovené § 58 odst. 2 zákona o přestupcích. Úřední záznam vyhotovený policistkou K. rovněž neobsahuje reakci na vyjádření žalobce v oznámení přestupku, který zpochybňoval, že by policisté mohli ze svého služebního vozidla spatřit, zda je projíždějící řidič připoután.

[3] Krajský soud konstatoval, že vady úředního záznamu představovaly procesní pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Pochybnosti vznesené žalobcem nebyly odstraněny ani svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, kteří neuvedli dostatečně konkrétní okolnosti přestupku, neupřesnili, jakým způsobem a po jakou dobu pozorovali údajné nepřipoutání žalobce (který kolem nich pouze projížděl zatáčkou), a nevyjasnili ani rychlost projíždějícího vozidla. Ve výpovědích policistů nezaznělo ani to, že bylo možné vidět část neodvinutého pásu u sloupku, jak v obecné rovině uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Nijak nebylo vyvráceno tvrzení žalobce, že jeho dodatečné připoutání se nemohla policistka K. pozorovat přes „malé zadní okénko“ jeho nákladního automobilu, když řídila vozidlo za ním a druhý policista si toho vůbec nevšiml. Věrohodnost výpovědi policistky K. byla přitom snížena již jejím přístupem k vyhotovování úředního záznamu i jejím vyjádřením při svědecké výpovědi, že není důležitý úřední záznam, nýbrž to, co si ona sama (po 4 měsících) pamatuje. Policistka K. tedy evidentně postupovala neprofesionálně. Krajský soud byl tak toho názoru, že nyní posuzovaný případ lze zařadit mezi tzv. druhou linii judikatury Nejvyššího správního soudu, která se zabývá situacemi, kdy existují rozporné výpovědi policistů a obviněného z přestupku, a nad jejich rámec bylo prokázáno nestandardní chování policistů či existence jiných, jejich výpověď oslabujících, důkazů. Krajský soud tedy uvedl, že je nutné zásadní doplnění skutkových okolností a napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Konstatoval, že úřední záznam ze dne 9. 1. 2014 obsahuje v souladu s § 109 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), uvedení času, důvodu, průběhu a okolností úkonu. Citované ustanovení nezmiňuje, že úřední záznam má obsahovat též reakci policistů na vyjádření obviněného z přestupku zaznamenané v oznámení přestupku. Podle stěžovatele by to ani nebylo účelné, neboť na toto vyjádření reaguje a vypořádává se s ním správní orgán příslušný k projednání přestupku, kterým policie není. Zákon o přestupcích nestanoví žádné obsahové náležitosti, které by měly být v úředním záznamu uvedeny; úřední záznam tedy nemusí být podepsán osobou, která jej vyhotovila, a nemusí ani obsahovat „podrobnosti silniční kontroly“. Stěžovatel připustil, že lze mít určité pochybnosti, do jaké míry byl úřední záznam ze dne 9. 1. 2014 pořízen bez zbytečného odkladu (jak požaduje zákon o policii), když k silniční kontrole došlo dne 17. 12. 2013. Prodlení s jeho pořízením může svědčit o ne právě svědomitém

pokračování

plnění služebních úkolů ze strany policie, nemůže mít však žádný vliv na posouzení protiprávního jednání žalobce, resp. na projednání jeho přestupku. Krajský soud pak kvůli nedostatku úředního záznamu paradoxně nezrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale pouze napadené rozhodnutí.

[5] Stěžovatel uvedl, že v daném případě je nutné reflektovat procesní význam úředního záznamu a jeho použitelnost ve správním řízení. Úřední záznam je pouze podkladem správního řízení, nemá a nemůže mít formu důkazu. Přestupek žalobce pak byl prokázán především svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, které byly v daném případě zcela rozhodující a dle názoru stěžovatele odstranily pochybnosti, které vznesl žalobce. Přestupek žalobce byl zaznamenán pouze smysly policistů a projednání takového přestupku bývá většinou procesně složité. Správní orgány však postupovaly zcela v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu a posuzovaly rovněž i věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Podle názoru stěžovatele neexistuje žádná objektivní skutečnost, na jejímž základě by bylo možné pochybovat o zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Stěžovatel podotkl, že se s námitkou žalobce poukazující na to, že policistka K. nemohla přes „malé zadní okénko“ pozorovat jeho dodatečné poutání se bezpečnostním pásem, dostatečně vypořádal na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí; nemohlo se tak jednat o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[6] Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem, přičemž odkázal na svá předchozí podání ve věci. Stěžovatel dle jeho názoru neuvedl v kasační stížnosti žádné nové skutečnosti, které by nebyly tvrzeny již v řízení před krajským soudem a s nimiž by se žalobce a krajský soud nevypořádali. Stěžovatel kasační stížností obhájí nezákonné postupy policie a správního orgánu prvního stupně, ačkoli sám má být garantem zákonnosti a případně *ex officio* zahajovat přezkumná řízení. Dle názoru žalobce není stěžovatel obeznámen s právními předpisy a judikaturou Nejvyššího správního soudu, neboť v opačném případě by vzhledem k prekluzivní lhůtě pro projednání přestupku, k níž musí přihlížet z úřední povinnosti a která uběhla dne 17. 12. 2014, kasační stížnost vůbec nepodal.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a za stěžovatele jedná osoba s příslušným vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

[8] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[9] Z předložených správních spisů se podává, že podezření ze spáchání přestupku bylo poprvé zaznamenáno v tiskopisu „*Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)*“ ze dne 17. 12. 2013, č. j. KRPP-203371/PŘ-2013-030106 (dále jen „oznámení přestupku“), podepsaném zasahující policistkou V. K.. Ve správním spisu je dále založen úřední záznam ze dne 9. 1. 2014, č. j. KRPK-203371-1/PŘ-2013-030106 (dále jen „úřední záznam“), rovněž vyhotovený (avšak nepodepsaný) policistkou V. K., v němž jsou stručně popsány okolnosti spáchání přestupku žalobcem. Tyto podklady byly (spolu s dalšími dokumenty dodanými policií, např. výpisem z registru řidičů, výpisem z registru vozidel aj.) správnímu orgánu prvního stupně doručeny dne 15. 1. 2014. Správní orgán prvního stupně nejprve ve věci rozhodl příkazem ze dne 27. 1. 2014,

kteřý však byl na základě odporu podaného žalobcem zrušen. Správní orgán prvního stupně poté provedl výslech zasahujících policistů V. K. a P. Š.. Oba shodně vypověděli, že dne 17. 12. 2013 v ranních hodinách stáli se svým vozidlem kolmo ke komunikaci v levotočivé zatáčce v obci Staňkov, přičemž spatřili žalobce, jak řídí vozidlo, aniž by byl připoután bezpečnostním pásem. Za žalobcem vyjeli a zastavili ho v blízkosti prodejny stavebnin, kde žalobce již připoután bezpečnostním pásem byl. Žalobce (resp. jeho zmocněnec) naopak tvrdil, že byl bezpečnostním pásem připoután již v době, kdy míjel vozidlo zasahujících policistů.

[10] Nejvyšší správní soud považuje nejprve za nutné vyjádřit se k tvrzení žalobce o prekluzi jeho přestupku v důsledku uplynutí lhůty stanovené v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. V nyní posuzované věci není sporné, že ke spáchání přestupku žalobce mělo dojít dne 17. 12. 2013. Během plynutí lhůty podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích však podal žalobce proti napadenému rozhodnutí žalobu (dne 4. 9. 2014). Podle § 41 věta první s. ř. s. „[s]tanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen „správní delikt“) lhůty pro zánik odpovědnosti, popř. pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem neběží.“ Tvrzení žalobce, že lhůta pro projednání nyní posuzovaného přestupku uplynula dne 17. 12. 2014, tedy není opodstatněné.

[11] Krajský soud v napadeném rozsudku poukázal na vady úředního záznamu (tj. na časový odstup mezi jeho sepsáním a spácháním přestupku a na to, že neobsahoval podrobnosti případu), v čemž spatřoval porušení § 58 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích, resp. procesní pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Podle § 58 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že „[o]rgány Policie České republiky, Vojenské policie (dále jen „orgán policie“), státní orgány a orgány obce označují příslušným správním orgánům přestupky, o nichž se dozví, nejsou-li samy příslušny k jejich projednávání. V oznámení uvedou zejména, který přestupek je ve skutku spatřován, důkazní prostředky, které jsou jim známy a které prokazují, že jde o přestupek a že byl spáchán určitou osobou.“ Podle § 58 odst. 2 písm. d) zákona o přestupcích platí, že pokud se jedná o přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, „učiní orgán policie nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a ke zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem. O zjištěných skutečnostech sepíše orgán policie úřední záznam, který přiloží k oznámení. Oznámení učiní orgán policie nejpozději do třiceti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozví.“ Již ze znění citovaných ustanovení je patrné, že postup podle § 58 zákona o přestupcích slouží pouze k předání informace správnímu orgánu o tom, že byl (podle názoru policie) spáchán přestupek, v čem spočívá a kdo jej měl spáchat (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2014 – 39, všechna v tomto rozsudku uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Účelem povinnosti policie provést nezbytná šetření a o výsledku těchto šetření sepsat úřední záznam je tak pouze napomáhat k zjednodušení výchozí pozice správního orgánu, který přestupkové řízení vede a který rozhoduje o tom, zda byl či nebyl spáchán přestupek, a kdo je za něj odpovědný.

[12] S krajským soudem tak lze souhlasit pouze v tom, že by jistě bylo vhodnější, kdyby policisté úřední záznam nad rámec okolností zachycených v oznámení přestupku doplnili o další podstatné skutečnosti (např. o jejich vyjádření k žalobcem tvrzenému zamlžení předního okna jejich vozidla), které by mohly správnímu orgánu pomoci zvolit co nejvhodnější procesní postup při projednávání přestupku. Neuvedení těchto skutečností však nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, neboť z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý (obdobně také oznámení přestupku), poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci a samo o sobě jako dostatečný důkazní prostředek neobstojí. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží svědecká výpověď osoby, která úřední záznam sepsala, nikoli tento záznam (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009,

pokračování

č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 26. 2. 2014, č. j. 3 As 80/2013 - 18).

[13] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že úřední záznam vyhotovený podle § 58 odst. Zákona o přestupcích slouží toliko k zajištění lepší součinnosti policie a správních orgánů příslušných k projednávání přestupku. Jeho účelem tedy v žádném případě není „*odstranění pochybností, které vznášel žalobce*“, jak v napadeném rozsudku naznačoval krajský soud. Vady takového úředního záznamu tedy samy o sobě (bez zohlednění průběhu následného správního řízení) nemohou představovat procesní pochybení, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí ve věci samé. V nyní posuzovaném případě navíc krajským soudem vytýkané „vady“ úředního záznamu (tj. jeho stručnost, časový odstup mezi spácháním přestupku a jeho vyhotovením, absence podpisu) nepředstavovaly ani nepodstatné procesní pochybení. Ve správním spise je založeno oznámení přestupku, které bylo sepsáno dne 17. 12. 2013 v obci Staňkov (tedy bezprostředně poté, co byl žalobce hlídkou policie po spáchání přestupku zastaven) a policisté v něm stručně popsali jednání žalobce, který se rovněž v oznámení přestupku k věci písemně vyjádřil. Oznámení přestupku tedy splňuje všechny náležitosti stanovené pro úřední záznam o úkonu policie podle § 109 odst. 1 zákona o policii a mohlo tak správnímu orgánu prvního stupně sloužit jako jeden z podkladů pro jeho další postup. Úřední záznam ze dne 9. 1. 2014 vyhotovený podle § 58 odst. 2 zákona o přestupcích naproti tomu neobsahuje žádnou okolnost, která by nebyla zachycena v oznámení přestupku (jak připustil i krajský soud); z hlediska jeho procesní použitelnosti je tedy nerozhodné, kdy byl vyhotoven, neboť jsou v něm pouze znovu shrnuty skutečnosti obsažené již v oznámení přestupku. Nadto není zřejmé, z čeho krajský soud usuzuje, že tento úřední záznam musí být sepsán bezprostředně po spáchání přestupku; podle § 58 odst. 2 zákona o přestupcích musí policie správnímu orgánu oznámit přestupek do třiceti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozví (tato lhůta přitom překročena nebyla). Pokud tedy krajský soud uvedl, že úřední záznam sepsaný bezprostředně po spáchání přestupku má velkou výpovědní hodnotu, pak podle názoru Nejvyššího správního soudu směřuje oznámení přestupku s úředním záznamem (viz odst. [9] tohoto rozsudku).

[14] Krajský soud dále v napadeném rozsudku konstatoval, že nyní posuzovaný přestupek lze zařadit mezi tzv. druhou linii judikatury Nejvyššího správního soudu, čímž odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 – 30. V něm Nejvyšší správní soud v obecné rovině uvedl, že k důkazním situacím v přestupkovém řízení existují v jeho judikatuře dvě linie, přičemž „*[p]rvní z nich řešila situace, kdy proti sobě stojí protichůdná tvrzení policistů a žalobce, resp. svědků a jiných důkazů není. Druhá linie se pak zabývá situacemi, kdy existují rovněž rozporné výpovědi, nicméně nad jejich rámeček bylo prokázáno nestandardní chování policistů či existence jiných, jejich výpovědi oslabujících, důkazů.*“ Krajský soud uvedl, že věrohodnost svědecké výpovědi zasahující policistky K. byla snížena jejím přístupem k vyhotovování úředního záznamu a jejím vyjádřením při svědecké výpovědi, že „*není důležitý úřední záznam, nýbrž to, co si ona sama (po 4 měsících) pamatuje*“.

[15] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze výpověď policisty hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jeho tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policista se v řízení zásadně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policisty vyvstanou zejména tehdy, neshoduje-li se jeho výpověď v podstatných okolnostech věci s jinými důkazy. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výsledkem policisty nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědi v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27). Věřodnost policistů jako svědků mohou dále snižovat

důkazy svědčící o jejich zaujatosti přímo vůči osobě obviněného. Mohlo by jít například o skutečnost, že zasahující policista vedl v době zjištění přestupku s obviněným soudní spor ve své soukromé věci. K narušení nestrannosti policistů v konkrétním případě (byť ne nutně vůči konkrétní osobě) může vést též systém jejich hodnocení a odměňování. Příkladem dostatečně silné indicie, která podle Nejvyššího správního soudu nasvědčovala nedostatku nestrannosti policistů – a to bez ohledu na to, že nebyl přímo prokázán jejich osobní zájem na výsledku řízení – byla zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). Kontrolních oprávnění totiž policisté nesmějí zneužívat k odplatě, „umravňování“ arogantního řidiče či k nátlaku na něho (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86). Nejvyšší správní soud zároveň zdůrazňuje, že ne každý nevhodný postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 - 30).

[16] Pokud tedy zasahující policistka K. při své svědecké výpovědi v přestupkovém řízení uvedla, že „není důležitý úřední záznam, nýbrž to, co si ona sama (po 4 měsících) pamatuje“, dle Nejvyššího správního soudu se nejednalo o neprofesionální postup (jak tvrdil krajský soud), ale o v podstatě výstižné shrnutí výše uvedeného náhledu Nejvyššího správního soudu na povahu úředního záznamu a jeho úlohu v přestupkovém řízení. Vyjádření policistky K. ani její přístup k vyhotovení úředního záznamu tedy nemohly snižovat důkazní hodnotu její výpovědi, neboť se nejednalo o šikanózní jednání svědčící o její podjatosti vůči žalobci ani o jiné obdobné nestandardní chování, které by mohlo založit pochybnosti o jejím tvrzení či oslabit důkazní hodnotu její výpovědi ve smyslu shora shrnuté judikatury Nejvyššího správního soudu.

[17] Ze všech uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem. Z odůvodnění napadeného rozsudku pak není zcela zřejmé, co přesně bylo jeho rozhodovacím důvodem. Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí jednak z důvodu dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (tj. patrně pro to, že skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění, což však krajský soud dovodil mimo jiné i z toho důvodu, že mylně považoval výpověď policistky K. za nevěrohodnou kvůli její údajné „neprofesionalitě“), jednak z důvodu dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (tj. pro „vady“ úředního záznamu, které však dle názoru Nejvyššího správního soudu nemohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé). Nejvyšší správní soud si je vědom, že krajský soud se v napadeném rozsudku vyjádřil i k rozporům mezi verzí zasahujících policistů a verzí žalobce, avšak učinil tak pouze ve stručnosti a vzhledem k výše shrnutým pochybením krajského soudu nemohou tyto úvahy samy o sobě obstát. Z tohoto důvodu se k nim nevyjadřoval ani Nejvyšší správní soud, neboť by tím účastníky řízení připravil o jednu soudní instanci. Bude tedy až na krajském soudu, aby se v novém řízení (přirozeně za podmínky, že v něm nevyjdou najevo jiné, v napadeném rozsudku nezmiňované okolnosti mající vliv na posouzení věci) zabýval věcí v intencích tzv. první linie judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. již citovaný rozsudek ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012 – 30), tedy kdy proti sobě stojí protichůdná tvrzení policistů a žalobce, avšak nestandardní chování policistů či existence jiných, jejich výpovědi oslabujících důkazů prokázána není. Krajský soud tak v novém řízení pečlivě zváží, zda byly výpovědi policistů dostatečně konkrétní a zda se v nich nevyskytovaly vážné a pro posouzení věci podstatné nesrovnalosti, a vypořádá se i s tvrzeními žalobce, a to včetně jeho bezprostřední reakce na obvinění z přestupku zaznamenané jím samotným v oznámení přestupku.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[18] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu